

лича на онова въ сегашно врѣме; императорский лѣтописецъ спомѣнува за провлака и изворитѣ не далеко отъ града, изъ които Месемвряне още тогава си черпили вода за пияние, понеже въ града нѣмали достатъчна вода, което било една голѣма несгода за въ случай на обсада. Въ черквитѣ сж пазени многобройни мощи. Прѣзъ 1256 год. въ врѣме на латинското царство, Венециянетѣ нагло нападнали града, тогава въ български ржцѣ и отвлѣкли главата на Св. Тодора, бившия имъ патронъ. Византийски грамоти спомѣнуватъ за четири тукашни манастирепринадлѣжащи напатриаршията: Спасителевъ при Акрополъ, Матерь Божия, св. Власть подъ Балкана срѣщу града и поради войнитѣ манастиритѣ така били западнали, щото патриархътъ, около 1382 год. ги прѣдалъ подъ управлението на мѣстния митрополитъ, като на неговъ екзархъ.

За важността на месемврийското пристанище за България, узнава се изъ описание възвръщанieto на св. Савва сръбски изъ Палестина прѣзъ 1235 год. Отъ Цариградъ плавалъ по море до „Несебра“, а отъ тукъ на конѣ—испроводени нему, на срѣща — отишълъ при царя Асѣня въ Търново.

За мѣстната търговия има свѣдения и отъ италиянци. Венециянетѣ вкарвали тукъ сукна, а искарвали брашна, пченица, и ячемикъ. Освѣнъ Венециянци, тукъ сж дохождали и Дубровничане.

Гражданетѣ били Гръци, но поради търговски причини имали сношения съ Българетѣ. Когато българскитѣ работи земали лошо направление, както е било слѣдъ паданieto династиита на Тертеровцитѣ и Асеновцитѣ, Месемвриянитѣ бързо прѣминавали къмъ Византийцитѣ. При Свѣтослава, по договоръ прѣминавали къмъ Българетѣ. Слѣдъ възцарявацieto на Ивана Александра, испърво се държали съ Византия, но не толкозъ коректно, защото щомъ византийцитѣ били побѣдени при Русокастро прѣзъ 1332 год. Месемвриянетѣ се отмѣтнали отъ тѣхъ. Въ онова врѣме планинската околностъ била българска, както се вижда и изъ българското възстание на войводата Добромира прѣзъ 1078 год.